

Arbeidet på det kinesiske misjonsfelt

Fra Inga Johnsen og Signe Pedersen

Peking 22—4—30.

Innerlig kjære misjonsvenner. Guds rike nåde og tred vordede eder mangfoldig tiløel.

Vi vil i Jesu navn sende en liten hilsen fra Kina. På mange måter er der skjedd store forandringer her ute bare på noen år. Folket strever fremad. De vil stå på hoide med utlandet og på mange områder kan man merke frem-skritt i den senere tid.

Bare et lite eksempel på hvorledes kineserne vil følge med: For noen få minutter siden hørtes fin hornmusikk gjennom gaten her, fullt på hoide med hvad man hører i hjemlandet, og vi måtte ut og titte etter hvad det var. Der fikk vi se rødkledte hornmusikanter marsjere, og etter dem kjørte en fin, innelukket vogn. Den var pyntet med utsyede tepper i de skjønneste farver. Inne i vog-nen satt en liten brud, henne kunde man naturligvis ikke se, men vi visste at hun var der. — Ja slikt så man ikke for noen få år siden. Da var det kun bære-sto-ler som blev brukt i bryllup, og var der musikk — det er det for-resten alltid ved et kinesisk bryllup — så brukte de bare noen torunderige piper som ga høse lyder fra sig, og videre dundret man med noen blikkplater som voldte en øredøvende lyd. Ja, man hører jo dette ennå ved mange bryllupper, særskilt blandt den fattigere klasse, og ut over på landet. Men som sagt, nu leier de som har råd til det ofte hornmu-sikk både ved bryllupper og be-gravelser, og de er riktig tlinke til å spille.

Desverre har i denne fremad-streben også sneket sig inn me-get ondt, ikke minst «den røde and», og vi vet jo hvilket land den stammer fra. Jeg leste for noen dager siden i en avis som kommer ut her i byen, om hvordan der fra høiere hold arbeides mer og mer på å stanse kristendommen. utbredelse i Kina. På mange steder drives der ren propoganda mot den. Ledende personer i regjering har sendt ut skrifter og propoganda-literatur, hvori det bl. a. står, at ingen som vil være en god borger av den kinesiske re-publik må være en kristen. Han må tvertimot gjøre alt hvad der står i hans makt for å hindre kri-stendommens utbredelse, da den er den kinesiske republiks farligste fiende. Misjonærene bare prø-ver på å hypnotisere den lavere befolkning til å komme inn under deres innflytelse, fremholdes det i disse skrifter. Derfor, ned med religionen.

Nu under påsken har det vært adskillige oppløp utenfor en stor kinesisk kirke her i byen. Kom-munistene trengte sig inn i kir-

ken og holdt møte der, og det un-derlige er, at almindelige kinesere forstod ikke det språk de forte, cr det blitt mig fortalt. Politiet kom til og prøvde å gripe inn. Der arrestertes 50 studenter, men li-keså mange undertok, da de kastet pulverisert kalk i ansiktet på politimennene og kom på den-ne måte vekk. Ja, man kan lett merke at vi lever i de siste dager.

Den fattige befolkning vi ar-beider blandt, hvor forøvrig de fleste av de friere retninger har sitt virke, er det en åpen dør for evangeliet. På dette sted, som vi ved Guds nåde har fått åpne siden

vi kom hit ut, merker vi Herrens velsignelse og nærvær. I den siste tid har flere gitt tilkjenne at de vil tro på Jesus, og skjønt de jo er som barn ennå, merker vi dog at Herren får gripe inn i deres liv. Sondagsskolen er blomstrende. Mange barn kommer hver eneste søndag, og de er flinke til å lære sine minnever, og også å svare på de spørsmål vi gir dem fra Bi-belen. En av dem, en stor gutt, har bedt om å få bli døpt, og fler av de andre har sagt de vil følge Jesus og leve for ham.

To ganger i uken går vi til fengselsene og vidner for de kvinne-

lige fanger, og Herren fortsetter å velsigne der. En hel del er hung-rige efter Gud, og det har hendt at Guds And er falt slik, at flere har ropt ut: O, dette er i sann-het herlig, vi vil tro på Jesus, vi vil alle tro på Jesus! — Mellom 10 og 20 har rakt hendene i været på en gang for å gi tilkjenne at de vil overgi sig til Gud. I det stor-fengsel er det flere som har drept andre mennesker som er vederfart frelse. Blandt dem er det en kvin-ne som blev gift i 16-års alderen med en mann som allerede hadde to hustruer. Hun blev enig med sin mann om å drepe de to andre

hustruer og deres barn, ialt 5—6 personer. De utførte også foreha-vendet, men det blev opdaget. Mannen blev henrettet og kvin-nen blev domt til livsvarig feng-sel. Nu har hun sittet inne i man-ge år, men for ett år siden blev hun herlig frelst, og er nu et ek-sempel blandt de andre fanger. Ja, det er minst en 3—4 mordere som er blitt frelst.

Kjære venner, bed for dette arbeid.

Brevet blir nu for langt og jeg får slutte med de hjerteligste hilsener til alle bladets lesere. Eders for kinesernes frelse med-arbeidende

Inga Johnsen og Signe Pedersen, adr. 80 Hsi Chiao Min Hsiang, Peking, China.

Fra Kari og Jens Fjeld

14—4—1930.

Kjære misjonsvenner. Fred i Jesus.

La oss gjøre det gode og ikke bli trette: 'Ii vi skal neste i sin tid, sarremt vi ikke går trett.

Det har vært en litt travet tid iremover, og det vi også fortset-te slik, da denovene i arbeidet er så mange, så de legger rustendige beslag på alt hvad man kan over-komme.

vi har også sett oss nødt til å gå igang med å ta et sted hvor vi kan samles til møter, og ved Guds hjelp har det lyktes oss å få kjøpt en del materialer hertil, og i tro til ham som har gitt oss et hør-ne i vingarden, vi vil også fortset-te, så evangeliet kan lyde ut til det folk som vi omgis av.

Mørket er i sannhet stort, men Gud være evig lov og takk: Rettferdighetens sol er oppgått med lægdom under sine vinger, og for hans allmaktens hånd må mørkets makter vike.

Broder Kuo som var her en tid, da vi var ute forrige gang, men som gikk hjem da hans far døde, har nu vært her og hjulpet til med landsbyarbeidet de siste uker og ved Guds hjelp tror vi at veien saledes vil åpnes for ham til å komme ut i det evangeliske ar-beid igjen. Feltet er stort, men arbeiderne få; bed derfor hostens herre å drive arbeidere ut til sin host.

Formiddagsmøtet søndag var nokså bra besøkt og vi kjenner det gleder vår ånd, når han som ga sig selv for oss blir ophøiet, så hedningene søker hen til ham, som alene formår å hjelpe.

Hjertelig takk for eders hjelp i arbeidet, og må Herren fremde-les velsigne eder med nåde til også å ta dette folk med i eders for-bønner.

Hjertelig hilsen, deres Kari og Jens Fjeld, Pai Hsiang, Hsien, Hopei N. China.

Forts. på 4. side.

De Paulinske breve

To bibeltimer av M. Blom Bakke

Jeg vil først si som David: Her-re, la min munnns ord og mitt hjer-tes tanke være til velbehag for dig. Sal. 19, 15.

Bibelen — som betyr «Boken» — er Guds åpenbarte vilje og planer med menneskeslekten, og inndelt i det gamle og det nye testamente. I 2500*) år fra skapelsen til Moses var der intet skriftlig tilkjenningitt fra Gud. Først 1500 år før Kristus fikk Moses befalling til å nedskrive Herrens ord. 2. Mosb. 2, 24. — Lange tider gikk for noe mer blev nedskrevet, og da forstår vi bedre betydningen av 1. Sam. 3, 1, at «Herrens ord var dyrt i de dager, og av synder var det lite». Fra den siste profet, Malakias, og til Jesu fødsel gikk der 100 år. Jesus selv skrev intet, uten de linjer han skrev i sand (Joh. 8, 6), men all sin gud-dommelige undervisning ga han muntlig til sine apostler, som han selv utvalgte. Og samtidig ga han sitt sannrude løfte, at talsmannen, den Hellig And, skulde minne dem om det han hadde talt til dem under sin synlige vandring med dem, inntil han for op til him-melen. La oss nu tenke oss å være uten noe skriftlig i 30 år efter-at Jesus var foret bort. Den muntlige undervisning til folkeslekten skjedd ved apostlene, som reiste rundt og forkynte evangeliet under vanskelige og mangelfulle be-fordringsmidler. Folket var da som nu snare til å glemme hvad der blev talt. Det bør vi erindre oss, når vi taler om brevene og det nye testamente, som ikke forelå i sin helhet for 90 år efter Kristus, altså omkring 60 år efter Kristi himmelfart.

Imidlertid hadde Jesus, Guds sønn, som er selve livets ord, full-bragt alt, — løst slekten fra den gamle pakt — betalt og opgjort alt — helt og fullt — så der kunde sies: Da tidens fylde kom, ut-

sendte Gud sin sønn, født av en kvinne, født under loven for å fri-kjøpe dem som var under loven, for at vi skulde få barnekår, så vi fra den stund kan rope: Abba Fader. Gal. 4, 4.

Nu var en hei ny tid — en ny pakt — en ny ansvinnning — op-rettet på jorden. Skilteveggen var neadruet mellom jøder og heidninger. Alle blev nu Guds barn i formedeist troen på Jesus Kristus, ut i, så mange som er døpte til Kristus, har ikke ut eller Kristus. Alle er ett i Kristus Jesus. Det var denne nye ansvinnning Paulus fikk kall til å fullføre og ut-kræket og skrev derom i sine 13 breve, hvori han 11 ganger i sterke ord fastsatt at han var utkåret — utvalgt — til å være Guds tjener og Jesu Kristi apostel til å forkynde denne hemmelighet, som hadde vært skjult fra eviger tider i Gud, at nedningene er med-arvinger og hører med til lege-met — Kristi menighet — og at han skulde fullføre Guds ord. Kol. 1, 25. — Hvilket høitidelig sieblik i Guds store rådslutning; da Paulus blev utkåret og utnevnt til dette store kall. Noen har sagt at det forringer Kristi person, ved å sette Paulus for høit, men dertil kan svares: Vi ærer og anerkjenner Jesus Kristus som den ypperste av alle, og hvad han har besluttet i samråd med sin himmelske Fader og den Hellig And, efterat han er kommet hjem til himlenes himmel og overlatt yppersteprestembedet for evige tider — det anerkjenner vi, og derved ærer vi ham som har foretatt utnevningen. Paulus er og blir en ekstra representant i den nye pakt — likesom Moses i den gamle pakt.

De valgte begge å lide ondt for og med Guds folk i denne verden for Guds rikes sak, men begge når hen til kallets storhet og de-ndelige belønning. De holdt ut og seiret ved Jesus Kristus. For Kris-tus for op, ga han Peter nøklene

til himmelens rike på jorden, hvil-ke han rukket op på pinsdag for jødene, idet han beiaite at de som trodde på Jesus, Guds sønn, skulde vise i handling lydighet ved å ga gjennom vannet. Likeledes i Korneus' hus var Anden tilstedt og beviattet den nye ansvinnning, og det har heie siden siden vært den Hellig Ands store gjerning og høieste mål å nertiggjøre Kristus Jesus, og da faller Anden med de nådegaver Kristus Jesus selv ut-deler efter sin visdom og forstand, efter nåden og efter det mål hvor-med Kristi gave tumales. Ef. 4, 7. Så får Paulus i oppdrag å ordne og fullkommengjøre den nye pakts husholdning blandt hedningene efterat den gudfryktige Ananias gjentar Jesu Kristi ord til ham. Paulus blev fra den stund fylt med den Hellig And. Se Ap. gj. 9. kap.

Når en husholdning her i ver-den skal flyttes, er det mange ting å ordne som hører til de underordnede ting. Først må den gamle husholdning med alle dens krav fullt og helt betales. Dette gjorde Jesus, da han høitidelig for himmel, jord og helvede ropte: «Det er fullbragt» — alt betalt — slekten kjøpt fri med Jesu dyre-bare blod. Ære være hans navn. Nu måtte det også forhverves en ny plass til den nye husholdning i menneskenes sinn og tanker, ti nu var Guds rike et ånde-elig rike — innen i eder. Som Jesus forklarer for kvinnen ved Sa-marias brønd. Timen var nu kommet. Faderen søkte sådanne som tilber i And og sannhet. Jerusa-lem og Garisim var helt flyttet til side og en ny tidshusholdning opprettet. Dette var Paulus' hoved-oppgave, å føre Guds folk som er kaldt til tro på Guds sønn og å erkjenne denne sannhet som ho-rer til guds frykt.

I brevene (de paulinske breve) har så Paulus hatt sin store gjer-ning å få denne sannhet stadfæ-Forts. på 4. side.

*) Tallene er anført efter «Sandhets boks».

MISJONS RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Postboks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 stre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Brødrerådet.

Så er da brødrerådet ophævet. Og det var antagelig det beste på det nåværende tidspunkt. Men det er avgjort at spørsmålet vil komme igjen med fornyet styrke, da det jo må bli en forandring av den stilling som råder blandt de frie venner idag. Vi trenger et større samarbeid, man må komme hverandre nærmere. Den tanke som blev fremkastet på brødemøtet i Drammen, om samarbeid mellom eldstebrødrene på de forskjellige steder, vant tilslutning blandt brødrene. Vi tror denne tanke vil vinne tilslutning over det hele land.

Den ytre misjon trenger det ikke minst. Antagelig vil det i nær fremtid bli sendt ut innbydelse til de ledende brødre på de forskjellige steder om å samles for å samtale videre om dette. Vi skal muligens komme tilbake til saken senere.

Apostlenes dødsdømme.

Fra historien og tradisjonen finner vi at alle apostlene undtagen Johannes fikk en voldsom og brutal død. Peter blev korsfestet i Rom på et kors som lignet det Jesus blev korsfestet på. Men Peter blev korsfestet med hodet ned. Andreas blev bundet på et kors og overlatt til å dø av utmattelse. Jakob, den eldre, blev halshugget, på befaling av Herodes. Jakob, Herrens bror, blev kastet ned fra et tårn, derpå stenet og slått ihjel med en (valkers) klubbe. Fillip blev bundet og hengt på en pel. Bartolomeus blev hudflettet og drept på befaling av en barbarisk konge. Matteus blev spydet ihjel. Tomas blev skutt med en sverm av piler, mens han bad, og etterpå gjennemboret med sabler. Simon blev korsfestet i likhet med Jesus. Markus blev dratt på gatene i Aleksandria, til han døde av utmattelse. Lukas blev hengt i et oliventre i Grekenland. Johannes døde en naturlig død. Paulus blev halshugget på befaling av keiser Nero. Judas hengte sig selv. Barnabas blev stenet til døden av jødene. (Bibelsk Tidsskr.)

Jesus og hans blod kjøpte brud.

Av Arnt Gunderson, Mjøndalen.

Da I vet at I ikke med forjengelige ting, sølv eller gull, blev løskjøpt fra eders dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyre blod som blodet av et ulastelig og lydeløst lam. Amen. Da mennesket falt i Edens have på grunn av ulydighet mot Gud, blev det utestengt fra Paradiset, og som følge av den enes fall kom hele slekten under forbandelsen. Og da det var avgjort at mennesket blev bortvist fra Guds herlighet, måtte ingen mindre enn himlens kongesønn komme og føre mennesket tilbake til den skjønne stilling som det hadde før fallet. I tidens fylde kom Jesus og kjøpte slekten tilbake til Gud med sitt eget dyrebare blod. Gud være evig lov. Men før dette skjer leser vi i den underfulle bok, vårt gamle testamente, om personer og store begivenheter som vi i Andens herlige belysning får se viser hen til Jesus, som blev åpenbart ved tidens ende for vår skyld. Mellem de skiftende bilder som velder frem for vår indre vesen er særlig et som er herlig og skjønt. Det er beretningen om Isak og Rebekka. Ti det er ikke bare i den nye husholdning det tales om Jesus og hans brud, men gjennom hele det gamle testamente går denne tanke som en rød tråd. Og hvert billedet som ruller frem kaster fornyet glans over Guds underfulle rådslutning, at han av alle stammer og tungemål uttar sig en brud for sin sønn Jesus. Vi kjenner jo alle bakgrunnen for denne beretning og vet at Abraham av Gud fikk befaling til å ofre sin sønn Isak. Vi kan se for oss denne tillidsfulle yngling som med veden på ryggen vandret med sin far til Moria berg. Vi ser hvordan Abraham i lydlighet og tro til Guds ord la sin sønn på alteret og uttrakte sin hånd for å gi ham hen i døden. Ser vi ikke i denne begivenhet et underfullt billede av vår himmelske Fader og hans Sønn, vår Jesus, som med korset på sin rygg gikk veien ut til Golgata? Dog er det allikevel tross likheten en veldig forskjell: Isak blev sparet idet en veder døde i hans sted. Jesus derimot måtte gi sig hen i døden, den rettferdige for den urettferdige, naglet som en forbryter til forbandelsens tre og bare lignelsesvis fikk Abraham sin sønn tilbake som fra de døde. Jesus derimot måtte smake dødens bitterhet, men stod op igjen og åpnet veien for oss inn til Guds faderhjerte. Takk og lov og pris! Etter ofringen på Moria berg kommer den store og herlige begivenhet da Abraham sa til sin tro tjener Elieser, som rådet over alt hvad han hadde: Gå til mitt land og til min slekt og utta min sønn Isak en hustru. Var det ikke således vår gode Gud gjorde? Han søkte en brud til sin sønn Jesus, uten plett eller rynke, uttatt av verden. Ingen blandt engelenes mange tusener kunde tilfredsstille Guds hjerte,

Guds vilje i Efeserbrevet.

Av evang. Henrik Ellertsen, Finnmark.

Honningsvåg. Det er sagt om Efeserbrevet at «det setter oss inn i Guds råd og viser den rett som menigheten har». De ordene er etter min mening meget sanne. Men den Hellig Ånd har også gitt oss en meget alvorlig formaning i dette brev: Den lyder: «Vær ikke dårlig, men forstå hvad Herrens vilje er». — Mange er dog, tiltross for denne formaning, meget uklare når det gjelder spørsmålet angående Herrens vilje. I dette brev er dog Herrens vilje så klart fremholdt, at det ikke kan misforståes. Først fremholder apostelen sitt personlige kall, hvorfor vet jeg ikke, muligens var også her noen i likhet med dem i Galatien som vilde dra hans apostelkall i tvil. Han sier imidlertid: Paulus, ved Guds vilje Kristi Jesu apostel. — Også i denne sak var han klar og sikker. Han var apostel, men det var etter Guds vilje. Han hadde hemmeligheter som ikke tidligere var kunngjort noe menneske (3, 5). Han hadde hemmeligheter, men de var ham kunngjort ved åpenbaring (3, 3). Brødre! Det er nødvendig å være klar i sin gjerning. — Levitene som tjenestgjorde ved Tabernaklet forud, hadde alle sine bestemte plasser og sine bestemte gjøremål. Ingen av dem hadde anledning til å komme med innvendning. Alle, på plass, alle ved sin gjerning. Studer 4. Mosb. 3. og 4. kap. Om alle levitemen kun en brud her nede fra jorden. Hvor underbart er det ikke at for vår Gud er jorden hans land og at han regner menneskenes barn som sin slekt. O, for en hvile for hjertet. O, for en salig tanke å minnes dette. Ja, det kan ikke tolkes med ord hvad dette innebærer i sig, men vi får i sannhet erfare at vi er blitt ført inn på det apostoliske landområde. Halleluja. Elieser drog avsted på Abrahams befaling. Han hadde med sig 10 kameler og allehånde av sin herres kostbarheter og han kom til bestemte stedsstedet. Hvilket ydmykt hjerte er det ikke vi ser inn i ved å høre Eliesers bønn? Her har vi meget å lære. Han var på bønnens og tilbedelsens område og hadde et tillidsfullt hjerte, som frimodig tør begjære alt: Se, jeg står ved denne kilde, mens byens døtre går ut for å øse vann. La det nu skjete, at den pike, til hvem jeg sier: Hold dog på din krukke så jeg kan drikke, og som svarer: Drikk, og jeg vil også gi dine kameler å drikke, — må det være henne som du har bestemt for din tjener Isak, og derpå vil jeg kjenne at du har gjort miskenhet mot min herre. Og det skjeddte for han hadde holdt op å tale, se da kom Rebekka ut med sin krukke på skulderen. — Ser vi ikke her et skjønt billede av Andens søken etter menneskesjæle og hvorledes møtestedet alltid blir ved kilden, ved det levende Guds ord. Når en sjel kommer med sin

Vennestevne

avholdes på Storsteinnes i Bakkfjord lørdag den 5te juli kl. 8. Vi besøke vennene bedes velvilligst å skrive til br. Nils Tolstesen, Storsteinnes i Balsfjord.

Vennestevne.

Karmel, Svevik, søndag 29. juni. Velkommentil lørdag kveld kl. 8. Venner hjemteilig velkommen.

Isak gikk i stille betraktning på marken, da han så sin brud komme seg imote. Men også Rebekka sa sin brudgom, som hun ikke hadde sett, og hun skyndte seg ned av kameien. — Isak banket også Jesu hjerte oss imot, mens ausholdning forreter forbrødet i den himmelske herlighets dom. Snart vil Jesus komme og brude imote i himlens skyer, snart er vår reise slutt, hvilket noutidsdag det var for Isak og Rebekka, da han førte henne til i sin moder Saras telt. De var besiddelse av en gjensidig kjærlighet, som fylte deres hjerte med utsigelig glede. Det var i gjenting som var fremmed for Rebekka. Elieser hadde fortalt henne på reisen om Isak og hans verdige rikdom. Og likesom det var for Isak og Rebekka, så er det for oss, da Jesus fører oss inn i himmelens herlighet. Vi er i besittelse av en gjensidig kjærlighet som fyller våre hjerte med usigelig herliggjort glede. Ingenting er fremmed for oss. Halleluja, vår Elieser, gjør Jesus stor for våre hjerte og i sin me. Halleluja Himmelenes rikdom i Kristi uransakelige rikdom. Halleluja Himmelenes rikdom vil stå stille av forundring da Jesus fører brudekaren inn i bryllupssalen, ja hoitidsstund vil også for dem være så stor som i minnet er i himmelens rikdom på en halv time. Under overleder. Ja dette er resultatet av salsoningsverket på Golgata. De frelste skare er ført inn i skjønne og herlige beskuelse av evig. Takk og lov og pris. Det er i sannhet nåv og iver. I ære og pris skal Gud og Lammet ha i evigheters evighet. Amen.

Bekjenn din synd.

(Ordspr. 28, 13.). Om en kristen ikke lar bønn drive synden ut av sitt liv, så synden drive bønn ut av hans liv. Som med lys og mørke katte ting ikke gå sammen. A bekjente synder er som å avskjete telegrafråden. Maskinen kan ikke, men intet budskap kommer frem. Når bønn mislykkes, så er det på tide at vi får maskinen reparert, og den hurtigste måte hvorpå det kan skje, er at vi ber oss i det rette forhold til Gud. «Gud, skap i mig et rent hjerte og forny en stadig And inn i mig». Salm. 51, 12. Str. Dagmar Jacobsen er for en tid siden kommet fra sitt virke i Banda-distriktet i India.

SPRETTE FELTER

Stevnet i Drammen.

Brodermøtet begynte lørdag aften. Br. Christoffersen ledet i tonen, hvorefter br. E. Nilsen, Oslo, redegjorde for hvordan rådet blev til. Dette vil være kjent for og er derfor unødvendig å referere. Det var fremmøtt venner fra Arendal, Moss, Oslo og Hadeland m. fl. steder og fra distriktene rundt omkring i Drammen.

Det var nesten enstemmighe for at broderråd var nødvendig, men enkelte mente tiden enda ikke var moden til å sette det i praksis. Etter at mange brødre hadde uttalt sig, besluttedes det å oppløse broderrådet.

Derefter blev tanken om samarbeid blandt de ledende brødre på de forskjellige steder droftet. Dette vandt tilslutning fra alle hold.

Første pinsedags formiddag var mange venner samlet i Knofstg. 6. Etter en bønnestund talte Wennessland ut fra Rom. 8, 22—25 om Guds folks herlige stilling, idet de hadde fått Andens førstegrede og nu ventet på vårt legemes forløsning. — Br. Sørensen sang om det underbare som ventet oss, og leste derefter Ap. gj. 2, 20—21 og Gal. 6, 14. — Br. Stove talte ut fra Johs. 16, 12—15 og 1. Kor. 2, 9—12. Dvelt særlig ved anledningen som var for alle Guds barn å bli veiledet av Guds And. Sastr. Volden sang og vidnet til Guds ære. Motet slutted med lovsprisning til Gud for hans godhet mot oss.

Kl. 5 var lokalet fullstappet av mennesker. Ordet var fritt og mange benyttet anledningen. Br. Stove begynte og siden gikk det slag i slag. Blandt de mange kan nevnes: Gabrielsen og E. Nilsen, Oslo, A. Backe fra Drammen, Martinsen m. fl. brødre fra Moss og forøvrig brødre og søstre fra forskjellige kanter av landet, ja helt fra Arendal, nemlig br. O. Gundersen.

2. pinsedags fm. var lokalet återt fullt. Bl. a. var fremmøtt fengselsmisjonær Ingvaldsen og ca. 20 brødre og søstre fra «Zoar» fengselsmisjon i Oslo. Br. Sørensen sang og talte. Om han måtte møte alt, så hadde han dog Jesus igjen. Br. Gabrielsen, Ingvaldsen, sostr. Johanne Rippe og en hel herskare av vidner priste Gud, og vi kjente salveiljen fløt blandt oss. Takk og lov. Det kan med sannhet sies at Gud møtte oss denne formiddag. — Kl. 5 var det siste møte i «hoitiden» og en mengde brødre og søstre priste Gud og budskap i tunger og tydning fremkom.

Er sikker på å ha alle de tilreisende venner med, når jeg her ved får bringe vennene i Drammen en hjertelig takk for all den gjestfrihet og godhet de viste oss i disse stevnedager. Det var sikkert ingen lett oppgave å skaffe opphold til alle disse tilreisende. Hvor det er hjerterum er det også husrum.

G. I.

Vennestevnet i Askim.

Bare ved å minnes stevner som har vært holdt i Askim de siste år fylles hjertet med en salighet og glede som umulig kan tolkes med ord. På samme måte — om vi ikke skal si i ennu rikere mål — møtte Gud sine lengtende barn som var

samlet til vennestevne i Askim nu i pinsen. Unge og gamle var møtt villig frem og uten tvil var det en dyp lengsel i alles hjerter etter å oppnå velsignelse fra Herren. Stevnet tok sin begynnelse lørdag aften og fortsatte søndag og mandag med tre møter om dagen. Lørdag aften var det dåp. Av predikende brødre deltok Nordquelle, E. Thoresen, Thv. Johansen, Bysveen, Falk og Karlsen, og foruten disse en mengde brødre og søstre fra forskjellige steder i vårt land.

Søndag form. ønsket br. Johansen forsamlingen velkommen og i tilknytning blev den 23. Salm lest. Nordquelle talte derefter over Apb. 2, 15—17, hvorvi jennom Guds folk sterte blev tilskrydet til mer å høre hvad Andesier til menighetene. Br. Thoresen talte ut fra Salm. 110 og 148, og priste Gud for å være kommet med i hoitidsskaren og for den store rikdom han var kommet i besiddelse av. Br. Bysveen sang og vidnet om Guds store gjerninger.

Motene fortsatte kl. 3 og 7 og skærer av mennesker var møtt frem. Guds And var felbar i vår tid. Ja, det var i sannhet en pinseoplevelse å være tilstede i Askim denne gang.

Mandag fortsatte møtene kl. 11, 3 og 7, og da var det også kommet en masse venner fra Oslo. Det ser ut som Askim har en større og rikere Gud, men så er ikke tilfellet. Gud gi at den samme herlige frie and som var tilstede under stevnet der, kunde spre sig til de øvrige lengtende forsamlinger.

S. T.

Fra Fredrikstad.

Vennene i Folkets Hus, Fr.stad, hadde Kr. himmelfartsdag innbudt til stevne. Det er blitt tradisjon for Fr.stad-vennene med stormøter denne dag. Det var møtt flere tilreisende fra de nærmeste distrikter rundt om.

Det var en velsignet dag med rik utsæd av de dyrebare sannheter fra den gamle bibelbok, som dog alltid er ny for de mottagelige hjerter.

Formiddagsmøtet blev åpnet av br. Simen Eriksen, som ønsket vel møtt i Jesu navn. Broderen leste ut fra Salm. 145 og uttalte ønsket om at Herren måtte bli stor i vår midte, at det måtte bli som det stod i salmen: «Om ditt rikets herlighet skal de tale og fortelle din velde for å kunngjøre for menneskenes barn dine veldige gjerninger og ditt rikets herlighet og ære» (v. 11—12).

Br. Nordquelle talte derefter ut fra Gal. 1, 1—5 og førte forsamlingen inn i Guds skattkammer med den troesfriskhet som er ham egen.

Br. H. Sørensen, som gjennom mange år har virket i Danmark, var kommet og deltok i møtene. Han fortsatte i samme spor og talte ut fra Gal. 1, 6—9.

Eftermiddagsmøtet begynte kl. 4. Br. Nordquelle leste 2. Mosb. 6, 1—9. Det blev en velsignet bibeltid, hvorover kunde settes som motto: Guds storhet — menneskets ynkerdighet. Herrens ord til Moses: «Nu skal du se hvad jeg vil gjøre med Faraos» gikk som en rød tråd gjennom teksten. Menneskene vil så gjerne lite på sin egen forstand men Herren nedbryter alt menneskelig. Gud går sin egen vei utenom alle menneskelige begyngninger.

Motet fortsatte med frie vidnesbyrd, hvor bl. a. str. Johanne Rippe, Bergen, br. Karlsen, Greaker, P. Dahl og Johs. Karlsen, Askim, m. fl. priste Herren.

Ved kveldsmøtet var det talt av br. Nordquelle, Sørensen og Utne fra Rygge.

Motene hadde samlet bra med folk, tilfros for at det efter sigende var 3 stevner i byen den dag.

Misjonshusets strengemusikk, Sarsborg, spilte og sang til Herrens ære ved sartlige moter.

Fra Oslo.

Det er nok mange av «M.-R.» lesere og ellers Guds folk rundt om på det store felt som ønsker å høre litt fra oss som virker i evangeliets tjeneste i Universitetstgt. 20, Oslo. Virksomheten her er jo ikke av gammel dato. Det er bare vel tre måneder siden Herren ledet omkring femti brødre og søstre til å samle sig i dette prektige lokale i Jesu navn for å velsigne av ham og forkynde det eldgamle korsets evangelium som er en Guds kraft til frelse for den som tror. Helt fra første stund har det vært fredfull og godt å samles her og Jesu dyrebare nærhet har vi aldri savnet. O, hvor det er godt som brødre og søstre å samles i enighet og velsignes i dette vidunderlige Jesu navn, og når han får den rette plass i liv, forsamling og forkynnelse flyter øjen fritt og det blir en fryd å være samlet så kveldsmøtene blir alt for korte for å gi plass for alle de som ønsker å ophøje Jesus for den frelse og nåde han har gitt og gir. Vi har det nemlig så at hele skaren av prestskapet skal fremstille sig så Anden kan tale gjennom hvem han ønsker. Dette fører til mange delige vidnesbyrd om Jesus og det er en fryd å være tilhører og ha del med i dette vidunderlige liv. O venner, hvor vi trenger i disse siste vanskelige dage å se Jesus stor og bevares i en rett hjerterstilling til ham og hverandre. Jesus vil at vi skal ha det godt med ham og hverandre og cm ikke den store menighet som er Jesu Kristi legem kan samles i et lokale så bør vi føres dertil at vi takker Gud for hver forsamling, stor eller liten, som samles over den ganske jord i Jesu navn for å forkynde hans dyder. Snart kommer dagen som den store Guds menighet, som er alle de frelste, skal samles i herligheten, og velkommen skal den dag være. Da er alle jordlivets ufullkommenheter for evig forbi og har vi aldri kunnet takke Gud for hverandre før, kommer vi sikkert til det da. Dog var det best om vi lærte mer av det mens vi er sammen her i utlendigheten som fremmede og gjester.

Forsamlingen i 20 er åpen for Jesus og alt hvad Jesus har å gi. Nådegaven i 1. kor. 12 skal ha sin fulle plass hos oss efter som Jesus selv gir dem til menigheten til dens velsignelse og gagn. Gavene i Efs. 4, 11 likeså. Og enhver evangelist som forkyner Jesus Kristus er hjertelig velkommen. Men all herselas og forkynnelse fra en dømmesyk ånd der anvender Guds ord for å dømme livet av hverandre er strengt forbudt. Vi er ikke kallet til å dømme hverandre men til å forkynde evangeliet, til legemets oppbyggelse. Vi har møter søndag, tirsdag

og torsdag. Friulfsmøter mandag, torsdag og fredag. Så enhver vil skjønne at vi sover ikke dagene bort i likegyldighet. Efter ferien skal vi opta søndagsskolearbeid og hedningseksped og Hærens vil sikkert lede oss også i disse arbeidsrener.

Vi spør kassereren br. Hammer hvordan det går med den finansielle aide av virksomheten? Han svarer med et smil på ansiktet som vi ser kommer fra et hjerte: Herren har gledet. Ja, lovet være Gud det går godt. Alle gjør sitt beste og om utgiftene er store, omkring 5000 kroner i leie om året bare for lokalet, så går det dog og bare på denne korte tid vil har arbeidet viser kassaboken en inntekt på noe over tre tusen kroner.

«Misjons-Røsten» selger vi 50 eksp. av hver gang den utkommer, og flere har den jo i fast abonnement. Vi takker Gud for den oppgave han gav brødrene ved utgivelsen av dette misjonsblad. Bladet er sikkert født av Gud og da også i lyset og da skal han selv velsigne det. Det fortelles at da Benjamin Franklin vilde gi ut sitt første blad, frarådet hans mor han dette, da der var to blade før i U. S. A. og ikke behov for et tredje. U. S. A. stod for utvikling. Det så Franklin men ikke hans mor, og nu er der i tussensvis av blade. Så også med Guds rike. Det står for utvikling og der er behov for alt det Gud kaller oss til, og det dærligste vi kan gjøre er å legge hindringer for hverandre. La oss heller be for

Vennestevne.

Søndag den 15. juni på Espast. (Stange) møte kl. 11 og kl. 3 fest. Mat medtas.
Talere: Ernest Falk. E. Torsen m. fl.
Velkommen i Jesu navn.

Vennestevne

avholdes i «Salem», Mjøndalen den 5 og 6. juli.

hverandre og hjelpe hverandre det beste vi kan og opmuntre hverandre i de foretagender Herren kaller oss til. Herren gi at hans rike må få stor fremgang både i oss og ved oss. Gud velsigne alle misjonærer og misjonærinner som tjener i evangeliet. Vi er med og ber for eder og gleder oss sammen med eder i tjenesten Gud har kallet oss til i hjemlandet. Gud velsigne hver flokk stor eller liten som samles i gamle Norge i Jesu navn. Herren gi vårt land en dyp vekkelse. Det trenger vi så såre alle sammen.

Jeg har nu virket i Universitetstgt. 20, Oslo, helt fra først i april og det har vært mig en glede å dele ordet med vennene. Nu skal jeg hjem en stund, men om Gud vil er jeg atter her igjen på eftersommeren og håper da å få tid til å besøke flere andre steder jeg har innbydelse til, men som jeg ikke har kunnet rekke denne gang.

Oslo den 2—6—1930.

Broderligst

H. Wennesland.

Vekkelsesmisjonæren Finney.

Vi har hørt litt om Finney, som ved å lese Bibelen for å studere jus blev frelst og siden uttatt som et spesielt Herrens vidne. Fra hans bok «Åndelig opvåknens» hitsetter vi endel bruddstykker.

I bokens forord skriver pastor Jonathan Gofort, Kina, bl. a.:

«Ar 1905 fikk jeg av en misjonær i Centralindia denne bok tilsendt mig. Jeg fikk den på et tidspunkt, da jeg hadde en dyp følelse og trang efter større åndelig kraft. — Jeg begynte straks å berede mig til å preke i overensstemmelse med de henvisninger jeg her fikk og talte i noen av våre forsamlinger i Honan. Da jeg hadde holdt 8 eller 10 prekener, opdaget jeg at tilhørerne var blitt sønderknust, og uten opfordring begynte de å bekjenne sine synder. — Siden studerte jeg videre Finneys arbeidsmetoder, som fremtrer i hans større skrifter, hvorfra innholdet av denne lille bok er hentet. Jeg vil av den grunn med glede bevidne, at denne lille bok ved Guds velsignelse har spillet en viktig rolle i den vekkelsesbølge, som nu velder frem over Kina.»

Om vekkelsen skriver Finney:

«En åndelig vekkelse er en ren logisk følge av en rett anvendelse av de midler Gud har gitt oss. Den forestilling har lenge vært rådende at kristendommens utbredelse er noe så eiendommelig, at man ikke kan regne med vanlige forhold av årsak og virkning. Ingen lære er farligere for forsamlingenes fremgang enn just en

slik. Sett at et menneske gikk avsted til en gårdbruker og forkynte noe lignende angående utsæden. Sett at han sa til gårdbrukeren, at Gud er allmektig, som nok skal gi innhostning når det behager ham og det å ploie, plante og arbeide, som om de tenker deres arbeid skal frembringe host, det er uriktig og igrunnen å ta arbeidet fra Gud. Og sett at jordbrukeren trodde på en slik lære. Ja, da skulde verden suite ihjel. Det samme vilde følgen bli, hvis forsamlingene skulde tro at en vekkelse er et hemmelighetsfullt verk av den guddommelige herskermakt istedetfor et naturlig sambånd mellem midler og mål. Jeg tror bestemt, at hvis man lærte å forstå hvad en vekkelse er, så vilde man finne, at når vi anvender rett de midler Gud har anvist oss så får vi åndelig velsignelser, større enn timelige.

En vekkelse fører alltid med sig overbevisningen av synd, også forsamlingens.

Så langt Finney.

Hvad er så vår oppgave som misjonsfolk — hjemme og ute? Bor vi være selvkloke, eller bør vi også akte på deres råd og vink, som har bedt denne bønn: Herre gjør mig til en sjelevinder —, og som har fått oppfylt denne sin trang?

Salig er den som hører ordet og bevarer det. Måtte vi glemme det og grunne på hvad vi hører, så vil ikke blir en glemsom hører, men gjeningens gjører.

Hjertelig hilsen fra en ringe medtjener.

M. G.

Søndagsskolestevne

avholdes om Gud vil i Betania, Kr.sand S. 5, 6, og 7. Juli hvor alle frie venner som arbeider i søndagsskolen og andre interesserte er velkommen.

Velkomstmøte lørdag kl. 8 aften.

Det vil bli samtale om søndagsskolearbeidet og dets store betydning for den oppvoksende slekt. Det vil bli sørget for innkvartering på lokalet og hos vennene. Ta ulltepper med.

Hjertelig velkommen i Jesu navn. Skriv i god tid.

Broderligst

Rolf Hermansen, barbersalongen Real, Kr.sand S.

E. Thoresen, Minnesund st.

De Paulinske breve.

(Forts. fra 1. side).

stet hos dem som hadde hørt evangeliets ord og kommet til troen. Så begynte satan med sine redskaper å mistenkeliggjøre det, og gikk så vidt at det ble sendt falske breve, som om de var fra Paulus, med hans underskrift. Se 2. Thes. 3, 17, som er de to første breve, skrevet i det nye testamente — skrevet 20 år etter Kristi himmelfart. Se også Gal. 6, 11, hvor Paulus ber de vil se etter hans egenhendige underskrift under dette brev, da det gjaldt selve hovedsaken i Kristi fullbragte forløsningsverk, idet Kristus kjøpte oss fri og frigjorde oss fra all treldom under den gamle pakt med alle dens bud og forbud*). Det fortelles at jødene hadde tillagt den gamle pakt 248 bud og 365 forbud.

I 1. Tim. brev er hovedordet, at Kristus må bli kjent som den ene mektige, kongers konge og Herrers Herre. 1. Tim. 6, 15. Det anerkjenner ingen annen geistlig herre uten Jesus. Ingen pave eller prest eller biskop skal herske over Guds barn. Kristus er alles hode. I dette brev finner vi nettopp denne erklæring: Det er en Gud og en midler mellom Gud og mennesker, det menneske Kristus. Kristus nevnes 21 ganger i dette korte brev. (Torrey).

Apostolen er tillike en omsorgsfull leder for Guds folk og formaner dem til å bli fylt med Anden og viser i sine brev hvordan Andens frukter fremkommer ved at den enkelte troende underordner sig Skriftens ord, hver i den stilling i livet som Herren har satt de hellige, med all ydmykhet. Selv

* Til dette sier dr. R. A. Torrey i sin bok: «Gjennom bibelen på et år» følgende: Intet suger slik gleden i et kristelig liv og tjeneste så snart og sikkert som å gi etter for en rekke lovløse betingelser for å være en kristen, slik som galatenerne lot sig vinde til. Noen kristne nu til dags sier: Man må slutte sig til den og den kirke, ellers blir man ikke frelst. Andre påstår: Du må bli helliggjort etter deres form, eller tale med nye tunger, ellers har du ingen kraft. Noen sier: Du kan ikke leve et gudelig kristenliv, hvis du æter svineskjøtt eller holder søndag. O, I tåpelige (moderne) galater, hvem har fortryllet eder, for hvis gjene Jesus Kristus blev malet som korsfestet. Hvor er den bekjennelse, eller det samfund av kristne, som tår si at deres kirkeform eller troesbekjennelse kan frelse eller bevare en eneste sjel fra synd? Nei, det er den levende Kristus, som var død, der alene kan gi seier. Kirken trenger dette brev fullt så meget idag, som galatenerne for 1900 år siden.»

gir han sig tre betegnelser: 1) Den største av alle syndere (fordi han hadde forfulgt Guds menighet). 2) Den ringeste av apostlene, og 3) Den minste blant alle de hellige.

Paulus glemmer heller ikke å under vise kvinnene om deres plass i Guds menighet. Den gite kvinne har sin plass i hjemmet, reder barn og oplærer barna i kjærlighet og hengjøreelse med tuktagnet, og vedkjenne sig gudsfrykt med gode gjerninger.

Napoleon sa engang: Den hånd som styrer vuggen, styrer veien. — En annen har engang sagt: I barnløse hjem blir de voksne hjemløse. — I sannhet er kvinnens stilling her av den største viktighet. I vår vanskelige tid er kvinnen av og til årsak til store vanskeligheter og rivninger i forsamlingen. La dette være sagt i kjærngnet til advarsel, ti snart skal vi aue frem for Kristi domstol og hver ta etter sine gjerninger.

Jeg kjenner en mor som på sin 65-årige fødselsdag fikk iøyenfallende uttrykk fra sin sønn: «Takk for hva du gav mig fra liten til stor omnu og kjærngnet om, lærte mig veien til ireisen sa skjønn, derfor idag na takk fra din sønn». — Dette var nu for henne, og i Guds øine, mere av verdi enn om både hun og sønnen var blitt verdensberømt.

2. Tim. brev er det siste av alle brevene, som blev skrevet i et tidsrum av 13 år. Da er Apostolen i koms fengsel og venter nver time på sin dødsom, men med stor frimodighet, vel vitende at løpet er fullendt (omkring 30 år), troen bevaret, striden er over og rettferdighetens krans ligger rørdig for ham og alle som nar elske Jesu Kristi herlige åpenbarelse, den vi venter fremdeles på, men som etter alle tegn, forutsagt av Jesus og apostlene, nærmer sig med raske skritt.

Vi frelses alle av nåde, men belønnes etter vår troskap. Hedningenes apostel avsluttet sitt siste brev med anmodning til sin ekkesønn i troen: Forkynd ordet, — ti om han var bundet, så var ikke Guds ord bundet. Det går sin seiersgang. Gud være takk at vi har brevene og den hele bibel tilgjengelig for alle i dette land, og at vi derved har anledning til lærdom, overbevisning rettledning, til optuktelse i rettferdighet, for at det Guds menneske — den nye skapning i oss — kan være fullkommen duelig til all god tale og gjerning. Desverre er det en stor del av Guds folk som er meget vankundige i selve Skriften, ti de befatter sig for meget med menneskelige skrifter og blader.

Når vi hører fra Russland, at et sted hadde helt forsamlingen bare én bibel som oppbevartes i et avlåst skap i møtesalen, hvor må vi ikke da prise Herren for den usigelige fordel vi har, å kunne lik berøensene ha anledning til daglig å ransake i skriftene og ved dem bli sterke, når Guds ord blir i oss. — Gud gi at det blir frukten av disse to bibeltimer. Men håpets Gud fyller eder med all glede og fred i eders tro, for at I kan vorde rike i håpet ved den Helligånds kraft. Rom. 15, 14.

M. Blom Bakke.

Forskjellen.

En ung prest opsøkte engang Moody for å be nam forklare, hvortor det tilsynelatende intet kom ut av hans prestetjeneste, mens Moodys virksomhet bar sa rike frukter.

— De har selv hørt mig predike, svarte Moody, — jeg har derimot aldri hørt Dem forkynde ordet. De burde derfor selv kunne si, hvori forskjellen mellom vår torkynnelse består.

— Jeg har lagt merke til, at De ofte taler om Jesu blod, og akter det meget høit, svarte den unge prest, — jeg derimot taler aldri om blodet.

Moody nevnte derpå en rekke skrussteder som aue taite om Jesu blod, og til hvert av dem utbrøt den unge prest forundret: — Nei, det ord nar jeg aldri tatt over!

— Hvad er det da De forkynner? spurte Moody til sist, og svaret lød:

— Jeg prediker gjerne over et eller annet moralsk emne. Her var årsaken. Kun i Lammetts blod er der frelse. Et synnerjerte trenger ikke til moraliske forskrifter, som det dog ikke kan holde, men det trenger til nåde, til syndernes forlatselse, til en helt ny begynnelse. Og dette har vi altsammen kun i Jesu blod. Kun ved blodet skjer forlikelse; på Golgatas høi rinner alene den kilde som kan rense fra synd og urenhet. Her er det bestenkensens blod som taler bedre enn Abels, ti det alene taler om forløsning og frigjøreelse, om Guds kjærlighet og velsignelse. Kun ved Jesu blod forvandles menneskeliv.

Derfor, la oss akte blodet høit, la oss betenke dets verdi og takke Gud for det, og la oss tale til andre om Guds underfulle frelsesvei, at alle må kjenne Guds kjærlighets gave, og liv må forvandles og bære frukt til Guds ære.

Kristi tilkommelse.

Paulus omtaler i sine breve Kristi tilkommelse 67 ganger, mens han taler om forsoningen 57 ganger.

Dr. Torrey sier: Kristi annet komme omtales 318 ganger i det nye testaments 260 kapitler, d. v. s. en gang i hvert 55. vers fra Matteus evang. til Apenbaringen.

Moody sier: Dersom man kunne få menneskene til å tro Johannes 3, 16, vilde hele verden bli frelst.

Jesus sier: Se jeg kommer snart og min lønn er med mig, til å gi enhver igjen, eftersom hans gjerning er. Er du rede til å møte Jesus Kristus, din frelser?

Egen skade.
Kast ikke smuds på noen brøder eller søster. Du opnår allikevel ikke hensikten. Resultatet er at du selv blir skiddnen.

GYLNE KORN
— En måte å gjøre verden bedre på, er at du selv blir bedre.

Mangen uthungret sjel bor i velnæret kropp.

Ha mindre kjærlighet til dig selv så kan du ha mere til Gud.

FOR FAMILIENS YNGSTE

PETERS TEKST.

Barn legger merke til hvad de eldre herved og søker ofte å efterligne det, og er en liten beretning om andre noe. Her elskte kirke», hvorav vi kanskje kan lære eftertanke og ikke bare til morskap.

Det var pønde rengjør og tante hadde ingen friske historier å underholde barna med. Da sa Peter: «La oss leke kirke!»

Det var fem søsken og de hadde besøk av fire lettere og kusiner, så de kunde bli en hel liten menighet. Peters forslag vant bifall. De stillet stoler i rekke likesom kirkestoler, og den store armstol skulde forestille prekestolen, hvortil en stor pute forte op.

Prekestolen var så fin, at alle gjerne vilde være presten. Men Peter sa, at han best kunde klare det, da han kjente fler tekster fra Bibelen.

— Men Peter dal ropte tanten. Barna hadde imidlertid intet å innvende herimot; så kunde de sørge for, at ta'erkenen passerte rundt for å innsamlagaver, hvilke bestod i en mengde knapper i mangel av penger.

Så begynte de da med å syngne en salme, hvorefter Peter steg op på prekestolen — ved hjelp av den store pute — og med sin bestefars gamle briller lang med på nesen. Hvor alle barna dog mistundte ham!

— Mine venner! begynte Peter. — Du skulde heller si brødre, innskjøtt Helene stillferdig.

— Mine brødre, sa da Peter, min tekst

denne eftermiddag er: Gjør mot sinne hvad i vil, at de skal gjøre mot eder.

— A Peter, klyntek en stemme: Det teksten passer ikke å tale over for barn. Du vet at du imorges tok min hult barn, og jeg har savnet dem så meget.

— Ja, ja, sa Peter hurtig, så er min tekst idag da denne: Døm ikke, for du ikke skal dømmes.

— Men Peter, utbrøt en annen stemme, du sa imorges at Benny sikkert hadde de askulnets igår fordi han ikke var på skolen.

Nu holdt Peter nesten på å bli rosten. Han pustet sterkt, dunket i stolens med sin hånd og sa strengt:

— Så er her en annen tekst: Salig er det å gi enn å ta.

— A Peter, ropte barna, ikke det tekst. Ved dukkens te-selskap spote å noe slytstøiet så vi andre slett ikke noe.

Da brøt den stakkars lille prest men og brast i gråt.

Men tanten sa: — Jeg kjenner den beste av alle tekster; Elsk hverandre.

Barn kan lære forskjellige tekster utenat, og de voksne kan være istvil til å gjenta meget, som de har lært Bibelen. Men det hjælper oss ikke så bar: Å vite hvad Bibelen sier, dersom ikke lever efter det i vårt daglige liv. Det er mange gyldne leveregler i Gud ord, men vi må be Jesus om å virkelgjøre dem for oss ved å hjälpe oss til, gi ham våre hjertier, så vi kan lære hvad Bibelen lærer oss. Dette gjelder ikke bare for barna, men er likeså nødvendigt for de voksne.

Der er dem som stor ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbak mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Kina. A trika: Ordspr. 11, 24.

F. O. SHRØDER: A. Tofner, Sofienberggt. 16, Oslo.

MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmugget, 28, Bergen.

HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTHER FETTERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT (f. t. Norge): Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsigt. 1, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

AGNES og TORKILD RASMUSSEN: G. Bergh, Youngsgaten 1, Oslo.

Manchuria. MARTIN KVAMME: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Alaska. GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.

Finnmarken. OSKAR GAMST, Breivikbotn.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ASTRID SCHIE, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARTHA HAGA: Jørgen Monsrud, Harestua.

Argentina: BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønatebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.

SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Slømmestall.

BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik Norge.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsens, Smittestrasveien 19, Drammen.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebæk p. o., Sandvør.

RACHEL EDVARDSEN: Kontorist O. Langerud, Numedalen, Kongaberg.

VALBORG FRANGSEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

«Glommen» trykkeri, Sarpsbøl

NUMMER
G
N.P. Rasmussen
Elsk
Først
forvillig
oss og
taknemli
lov til å
land og
blinde for
bruker, og
ren for ed
Våre ad
mange. H
etter Gud
Jesus som
underlig
virker på
til Jesus.
anledning
44-45).
Vi har
riges på
Lundgren
de vi to
underlig
oss i å
Evangelie
med sig
lig grad
av dem
Vi fikk
klappe
og ære.
glede fo
den He
vet med
Mand
hadde d
motene
10. og
Vi hadde
der til
te dem
måte v
lige, u
så ove
det va
til den
alle m
styrrel
fa ro
dette
hjelp
lytten
med en
en for
over,
skuld
ofte
Lo
vann
blev
det
tatt
dag
vann
lig
I er
by
Hel
me
S
sar
vi
vi
vi